

Ur arkiven: Debatt om Övergångsprogrammet

Innehåll

Introduktion.....	1
Åter till leninismen – Svar till Stormklockan 4/5 1970	1
Övergångsstrategin.....	1
Om maktdualismen, den borgerliga staten och sovjeterna.....	3
Om en international.....	5
Om produktivkrafterna.....	6
Om Trotskij som antikommunist.....	7
VUF:s hyllning till Leninismen.....	7
Bilagor.....	8
Övergångsprogrammet en trotskistisk illusion.....	8
Har KFml förstått trotskismen?.....	16

Introduktion

1970 gick den maoistiska organisationen *MLK* (Marxist-Leninistiska Kampförbundet) till angrepp mot idén med ett Övergångsprogram. Detta gjordes via en stort upplagd artikel med rubriken, ”Övergångsprogrammet en trotskistisk illusion”, i *MLK*:s tidning *Stormklockan*, där de samtidigt passade på att även kritisera maoist-konkurrenten *KFml* för ”illusionsparoller” av trotskist-liknande slag. En grupp som kallade sig för ”Vänsteroppositionen” (jag vet faktiskt inte vilka som ligger bakom detta) skrev ett svar, som spreds i stencilerad form. Nedan återges både *MLK*-artiklarna (som bilaga) och svaret.

I denna nyutgåva har jag moderniserat svarets notapparat (och rättat stavfel). F ö är artikeln oförändrad.

Martin F i maj 2006 / Rättelser sept 2007

Åter till leninismen – Svar till Stormklockan 4/5 1970

I senaste numret av *Stormklockan*, 4/5 1970, har VUF följande text på framsidan: ”LENIN 100 ÅR – LEVE LENINISMEN”.

Vår avsikt med denna skrift är att visa hur VUF hyllar Lenin genom ett våldsamt frontalangrepp på en rad grundläggande leninistiska principer.

Den artikel vi framförallt behandlar är ”Övergångsprogrammet – en trotskistisk illusion” (*Stormklockan*, *Stkl*, 4/5 -70, s 12-14) och två efterföljande artiklar som behandlar *KFML* och trotskismen. (*Stkl* s 14)

Målsättningen med *Stormklockan*'s artiklar har varit att misskreditera trotskismen – resultatet har blivit en attack mot leninismen.

Övergångsstrategin

VUF inleder med ett angrepp på den strategi som uttrycks i ett övergångsprogram (ett system av övergångskrav). Vad ett övergångskrav, och ett övergångsprogram, är begriper man dock inte. Föraktfullt kallar man övergångskraven ”omöjliga kompromisser och beskriver dem som något som ligger mitt emellan maximi- och minimikrav”. (*Stkl* s 12, sp 1)

I VUF:s värld finns bara utrymme för antingen minimikrav (som ska gå att förverkliga inom det kapitalistiska samhällets ramar) eller maximikrav (direkta krav på den socialistiska revolutionen och proletariats diktatur). Däremot saknas varje antydning om hur kampen för dagskraven ska utvecklas till, förbindas med kraven på den politiska makten. Idag för man fram maximikrav rent propagandistiskt, men avvisar förskräckt varje konkret krav som attackerar det kapitalistiska samhällets ramar under förevändningen att detta ger upphov till illusioner om den borgerliga statens klasskaraktär (!). (*Stkl* s 14, sp 2,4). Vilka fatala följder detta har för VUF:s strategi återkommer vi till nedan.

Medan Lenin ännu stod i Kominterns (Kommunistiska internationalens, KI) ledning, betonades starkt vikten av övergångskraven, och de till internationalen anslutna medlemmarna

påbjöds att utarbeta sina nationella övergångsprogram.¹ Låt oss se hur KI utvecklar övergångsstrategin, både vad beträffar dess karaktär och dess funktion, t ex i ”Tesar om taktiken” från 3:e kongressen 1921 och hur Lenin i sin tur bedömer vikten av KI:s teser i dessa frågor:

”I stället för reformisternas och centristernas minimiprogram uppsätter den Kommunistiska Internationalen kampen för proletariatets konkreta behov, för ett system av krav, som i sin helhet söndermålar bourgeoisins makt, organiserar proletariatet, och bildar etapper i kampen för den proletära diktaturen, ett system där varje krav ger uttryck för massornas djupaste behov, även om dessa massor ännu inte medvetet står på den proletära diktaturens grund.”²

Det är denna levande revolutionära strategi som VUF kallar en ”illusion, och det är de krav, som denna strategi ställer, som VUF kallar ”kompromisser”.

VUF angriper även KFML för att man ställer ”revolutionära paroller, inte bara ekonomiska”, där grunden för detta angrepp är uppfattningen att det är det borgerliga samhällets ekonomiska och politiska ramar som avgör vilka krav som kan riktas mot detta, (Stkl s 14) Jämför detta med den leninistiska uppfattningen, formulerad i KI:s teser från den 3:e kongressen, som tveklöst slår fast att det är de arbetande massornas konkreta behov, och inte det borgerliga samhällets bärkraft, som i sista hand bestämmer kraven.³ Då är det också klart att vissa krav kommer att gå utöver det bestående samhällets ramar – utan att situationen för den skull är, eller måste vara, revolutionär – och att de framöver kommer att göra det i allt högre grad.

Åter visar sej VUF:s oförmåga att se den nödvändiga förbindelsen emellan dagskraven och det revolutionära slutmålet.

Den leninistiska traditionen visar oss hur dagskraven, delfordringarna, kan och måste ställas i ett revolutionärt perspektiv.

”Vid uppställningen av delfordringar måste de kommunistiska partierna se till att dessa krav som botten i den breda massans djupaste behov inte bara för in massorna i kampen, utan även att de till sitt hela väsen har förmågan att organisera massorna.

Alla konkreta krav som framspringer ur arbetarmassornas ekonomiska nöd, måste ledas in i den stora kampfåran: arbetarnas kontroll över produktionen, inte som en plan för den nationella byråkratiska organisation under kapitalismens regim, utan som kamp kapitalismen genom fabrikssovjeterna och de revolutionära fackföreningarna. Endast genom uppbyggandet av sådana organisationer, endast genom dessas förbindelse efter industrigrenar och industricentra, kan arbetarmassornas kamp bli organisatoriskt enhetlig, kan motstånd göras mot massornas splittring genom socialdemokratin och fackföreningsledarna. Fabrikssovjeterna kommer endast att fylla dessa uppgifter om de uppstår i kampen för ekonomiska mål, som är gemensamma för den bredaste delen av massorna och endast om de åstadkommer förbindelse med proletariatets alla revolutionära delar: mellan det kommunistiska partiet, de revolutionära arbetarna och de i revolutionär utveckling stadda fackföreningarna.

Varje invändning mot fastställandet av sådana delfordringar, varje anklagelse för reformism på grund av dessa delstrider är uttryck för samma oförmåga att fatta de levande villkoren för revolutionärt handlande som kom till uttryck hos vissa kommunistiska grupper i motståndet mot deltagandet i fackföreningarna mot utnyttjandet av parlamentarismen. Det gäller inte bara att tala

¹ Resolution om den Kommunistiska Internationalens program, antagen vid KI:s 4:e kongress.

² Teser om taktiken, antagna vid KI:s 3:e kongress 1921 Finns i *Röda häften 3/4*, sid 24

³ Samma källa. I *Röda häften* sid 23, 55

till proletariatet om slutmålen, utan att stegra den praktiska kampen, som ensam är i stånd att föra proletariatet till kampen för slutmålen.”⁴

Vi rekommenderar kamraterna i VUF ett grundligt studium av dessa teser.

Hur oerhört starkt Lenin identifierade sej med dessa teser om taktiken visas av det försvarstal han höll för dessa vid KI:s 3:e kongress. Där säger han att dessa teser ”har studerats och förberetts på det omsorgsfullaste och är resultatet av långvariga överläggningar och rådslag med olika delegationer.”, och vidare; ”Jag upprepar alltså: jag måste oreserverat försvara våra teser, och jag anser mig förpliktad att göra det.” Och om de som opponerade sej mot kamp enligt denna strategi, sade Lenin: ”Var och en som uttalar sig mot denna kamp måste omedelbart uteslutas.”⁵

VUF, däremot, som säger sej vara leninistiskt, står alltså för en diametralt annan politik, som tar sej uttryck i att man avvisar kamp enligt övergångsstrategins principer, medan man däremot säger sej vilja ”mobilisera det arbetande folket i kamp mot t ex kapitalexporten och invandrapolitikens följder för folket”. Man ska alltså begränsa kampen till att gälla konsekvenserna av det kapitalistiska systemets mekanik, inte dessa konsekvensers direkta orsaker. (Citatet från Stkl sid 14, sp 3)

Detta är inte Leninism!

Om maktdualismen, den borgerliga staten och sovjeterna

VUF:s nästa utfall mot leninismen består i en grov förvanskning av två grundläggande aspekter i den leninistiska strategin, den om maktdualismen och den om sovjeterna.

Maktdualismen, eller dubbelmakten, menar VUF, såg Lenin som ett fenomen vars giltighet var helt specifik och begränsad till den ryska revolutionen 1917. (Stkl s 13, sp 1) Man refererar till Lenins uppsats ”Om dubbelväldet”. Vi rekommenderar VUF-kamraterna en om-läsning, plus ett ingående studium av vad Lenin senare har att säga om dubbelmakten, sovjeterna, deras uppbyggnad och roll. Redan i artikeln om dubbelväldet, som skrevs i april 1917, alltså omedelbart efter Lenins ankomst till Leningrad, insåg Lenin att det dubbelväldet som hade skapats utgjorde grunden för att ”kunna komplettera och korrigera bolsjevismens gamla ’formler’”⁶ Dvs Lenin anade redan här den teoretiska betydelsen av ”dubbelväldet” och såg i detta fenomen, och i sovjeternas roll, en öppning mot en konkret revolutionär strategi.

VUF reducerar även konsekvent sovjeternas grundläggande generella betydelse och tycks mena att de spelat ut sin betydelse som revolutionärt organ i och med julihändelserna 1917, då bolsjevikerna drog tillbaka sin paroll ”all makt åt sovjeterna”. Sovjeterna hade sin betydelse enbart i en ”speciell kompromissituation”. (Stkl s 13, sp 1).

Man låtsas inte om att Lenin bara ett par månader senare åter förde fram samma paroll⁷ eller att Oktoberrevolutionens genomförande blev möjlig mycket tack vare att bolsjevikerna lyckades erövra makten i sovjeterna. En av Oktoberrevolutionens största lärdomar ligger just däri att den visade på sovjeternas avgörande roll som klassorganisationer och som organ

⁴ Samma källa. I *Röda häften* sid 24-25.

⁵ Lenin: ”Tal den 1 juli till försvar av Kommunistiska Internationalens taktik” på Kommunistiska Internationalens III kongress.” Finns i *Valda verk i 10 band* (1991), band 10 sid 362, 371.

⁶ Lenin: ”Om dubbelväldet”, *Valda verk i 10 band* (1986), band 6 sid 335.

⁷ I exempelvis ”Revolutionens uppgifter”, *Valda verk i 10 band* (1986), band 7 sid 216ff.

genom vilka arbetarna och bönderna under ledning av det revolutionära kommunistiska avantgardet (bolsjevikerna) kunde erövra makten.

Hur dessa lärdomar togs tillvara och utvecklades av Lenin och KI kan vi läsa i ”Lenins teser om den borgerliga demokratin och den proletära diktaturen” från KI:s första kongress 1919:

På basis av dessa teser, och beaktande rapporterna från de olika ländernas delegerade, förklarar den Kommunistiska internationalens kongress att huvuduppgiften för de kommunistiska partierna i de olika regioner där sovjetmakten ännu inte har grundats består i följande:

1. I största möjliga utsträckning upplysa den arbetande klassens massor om den historiska innebörden i den politiska och praktiska nödvändigheten av en ny, proletär demokrati, som bör ersätta den borgerliga demokratin och parlamentarismen;
2. Utreda och organisera sovjeter inom industrins alla sektorer, inom armén, inom flottan bland jordbruksarbetarna och småbönderna;
3. Inom sovjeterna erövra en säker och medveten kommunistisk majoritet.⁸

Läs för övrigt gärna också Lenins tal för sina teser vid samma kongress. (Det behövs väl inte påpekas att Lenin hela tiden sätter in teserna Om bildandet av sovjeter i ett perspektiv av revolutionärt uppsving.)

Om VUF inte ens förstår dessa grundläggande teman i den revolutionära strategin kan man inte heller vänta sej någon förståelse för sådana mer komplicerade och problematiska frågor, som t ex hur strejker och ockupationer av fabriker, bildandet av strejk- och fabrikskommittéer kan och måste tas som utgångspunkt för inte bara ett propagandistiskt utan även ett organisatoriskt arbete på att bygga upp sovjeter och ett system av sovjeter.

VUF konstaterar att existensen av revolutionära fabrikskommittéer inte är ”förenligt med de kapitalistiska produktionsförhållandena” och lika felaktigt som man anser det vara att ställa krav som går utöver det borgerliga samhällets ramar, lika felaktigt anser man det vara att skapa revolutionära organ som i och med sin tillkomst står i motsättning till det kapitalistiska samhället. (Stkl s 12, sp 3-4)

Givetvis kan dessa organ inte skapas i vilken situation som helst – de skapas, och måste skapas, som uttryck för en högre kampnivå i en revolutionär eller förrevolutionär situation och dessa organ kommer självfallet att attackeras av den borgerliga rätts- och våldsapparaten. Såsom ett övergångsprogram, och kampen för dess krav genom att successivt gå utöver det borgerliga samhällets möjligheter syftar till att omfatta och mobilisera allt större massor till insikten om att ”kapitalismen måste dö om arbetarklassen vill leva”⁹, så måste arbetarnas på detta sätt organiserade kamp, till en början på lokal nivå, sättas in i perspektivet av det revolutionära maktövertagandet. Självfallet kommer denna maktualism på lokal nivå inte fredligt att existera sida vid sida med de kapitalistiska produktionsförhållandena. På samma sätt som systemet av sovjeter på nationell nivå måste de lokala kamporganen utvecklas till en högre fas vid konfrontationen med de borgerliga maktorganen – eller gå under. Vi refererar här åter till det stycke ur KI:s teser som citeras på sid 2-3 och som börjar ”Alla konkreta krav..”

⁸ Teserna finns bl a i den franska ”Manifestes, Thèses et résolutions des quatre premiers congrès mondiaux de l'Internationale Communiste 1919-1923” (1934), sid 10. Se även Lenin, ”Tesar och referat om den borgerliga demokratin och proletariatets diktatur...” i *Valda verk i 10 band* (1986), band 8 sid 348

⁹ Teser om taktiken 1921. I *Röda häften* sid 24.

Vi citerar vidare ur Kominterns teser om fackföreningsinternationalen från 1921:

”Vid ockupation av en fabrik måste förvaltningen av det omhändertas av fabriks- eller driftsrådet ävensom av en särskilt för detta ändamål vald representant för det /revolutionära/ fackförbundet.

”Arbetarklassens hela ekonomiska kamp i den närmaste fram tiden måste koncentrera sig kring partiets lösen: ”arbetarkontroll över produktionen.”

”Under kampen för att förbättra arbetsvillkoren, för att höja massornas levnadsstandard och upprätta arbetarkontroll måste man alltid komma ihåg att alla dessa problem är omöjliga att lösa inom ramen för det kapitalistiska samhället. De revolutionära fackförbunden måste därför, i det de successivt avtvingar de härskande klasserna eftergifter och tvingar dem att genomföra en socialistisk lagstiftning fullständigt klargöra för arbetarmassorna att den sociala frågan endast kan lösas genom kapitalismens tillintetgörande och upprättandet av proletariats diktatur. Ingen delaktighet, ingen lokal strejk, ingen än så obetydlig konflikt får ur denna synpunkt gå spårlöst förbi. De revolutionära fackföreningarna bör förallmänliga dessa konflikter och bringa arbetarna till insikt om nödvändigheterna och oundvikligheten av den sociala revolutionen och proletariats diktatur.”¹⁰

För en sådan strategi finns inget utrymme hos VUF. Över huvud taget tycks man förneka behovet av någon som helst revolutionär kamp som föregår proletariats maktövertagande – och hur detta ska gå till tycks man inte ens ha försökt föreställa sej. Och man slår åter fast att det är fienden som bestämmer kampreglerna så länge det borgerliga samhället består. Hur VUF kommer att utforma sin revolutionära strategi blir ett intressant kapitel. Attacken på sovjeterna, den revolutionära kampen och dubbelväldet är hursomhelst inte leninism.

Om en international

En mycket märklig anklagelse mot IV internationalens övergångsprogram som VUF gör sej skyldig till är att det kommunistiska partiet och behovet av detta ”nämnes endast i förbigående” på ett ställe. (Stkl sid 13, sp 3-4).

I själva verket inleds övergångsprogrammet med meningen ”Den världspolitiska situationen i sin helhet karaktäriseras framförallt av den historiska krisen inom proletariats ledning”, alldeles i början finns ett längre avsnitt om behovet av en kommunistisk världsrörelse, och vid varje programavsnitt anges noga att ledningen måste tillkomma det kommunistiska partiet.¹¹ Hur kommer det sej då att VUF levererar denna uppenbara osanning? Vi vill genast avvisa bortförklaringar som att man ej kan läsa innantill eller medvetet försöker narras. Återstår så en möjlighet:

VUF har i och för sej rätt i att den ingenstans står skrivet ”det kommunistiska partiet”. Det står (IV) Internationalen och dess sektioner. Den enda rimliga förklaring vi kan ge till VUF:s påstående är att man helt enkelt inte vet vad en international är! För Lenin var det en orimlighet att tänka sej att de kommunistiska partierna inte var sammanbundna genom en international, som samtidigt är de nationella partiernas överordnade organ. Lenins första åtgärd efter Andra internationalens totala bankrutt var att sammankalla till bildandet av en tredje. Men sedan Stalin först deformerat och sedan avrättade KI har inga (utom trotskisterna) på allvar tagit upp kampen för upprättandet av en ny. Den enda rimliga förklaringen vi då kan ge till osanningen ovan är att VUF, fångad i sin stalinism, inte förmår inse vad en international har med det kommunistiska partiet att göra. (Om man anser att fjärde internationalen miss-

¹⁰ Teser om fackföreningsinternationalen, antagna vid KI:s 3:e kongress 1921. I *Röda Häften* 3/4 sid 55, 57, 58.

¹¹ IV Internationalens övergångsprogram, antaget 1938. Finns i *Röda häften* 2. Se sid 8, 9-10, samt hela programmet. Nyare upplaga med kompletterande dokument: [Övergångsprogrammet](#)

lyckats med att bygga en international med kommunistiska partier som sektinner hade det självfallet varit det man angripit.)

VUF inser alltså inte vikten av en international. Detta är inte leninism, (om man mot förmodan medvetet talat osanning är inte det heller leninistiskt).

Om produktivkrafterna

Stormklockan 4/5 1970 innehåller också en artikel om ”Teorin om produktivkrafterna”, (Stkl s 10-11). Den viktigaste lärdomen man kan dra av läsningen av den är att VUF numera hävdar uppfattningen att ”Folket och endast folket är den drivande kraften för världshistoriens gång” (Stkl s 10, sp 2).

Det kan vi säga på en gång: Populism är inte leninism!

Vidare hävdar man den gamla stalinistiska lögnen att Lenin myntat teorin om ”socialismen i ett land”. (Stkl s 11, sp 3). Om och om igen hävdar Lenin att socialismens seger i ett land är omöjlig. Bara några exempel: Vid 3-årsjubileet av den ryska revolutionen säger han: ”Vi har alltid understrukt att vi har en internationell utgångspunkt, *och att det i ett land är omöjligt att fullborda en sådan sak som en socialistisk revolution*” (Den kursiverade passagen har strukits av Stalin i de senaste Lenin-utgåvorna, men finns med i 1928 års), och vid sovjeternas 6:e kongress sade han ”Den fullständiga segern för den socialistiska revolutionen är otänkbar i ett land, för den kräver det mest aktiva samarbete mellan ett flertal högt utvecklade länder, och som sådant kan Sovjetunionen inte räknas.”¹²

Det var Stalin som hittade på teorin om ”socialismen i ett land” som falskeligen tillskrev den Lenin, och som använde den bl a 1936, när han proklamerade socialismens seger och utropade det klasslösa samhället.

VUF har också väldigt svårt att skilja genomförandet av den socialistiska revolutionen från socialismens seger. Tydligast uttrycker sej detta kanske attacken på Trotskij. I Stormklockan heter det att ”Enligt teorin om produktivkrafterna är den socialistiska *revolutionen* (vår kursiv, VO) fullständigt omöjlig i ett land där kapitalismen inte är fullständigt utvecklad och där produktivkrafterna inte nått en hög nivå.” (Stkl s 10, sp 1) Denna teori beskyller man alltså Trotskij för att omfatta. Det känns genant att behöva påpeka att Trotskij redan 1905, långt innan någon annan inom den ryska socialdemokratiska rörelsen, formulerade teorin om ”den permanenta revolutionen”, där just den utveckling skisseras som hävdar möjligheten för ett utvecklade land att nå den socialistiska revolutionen även före de industriellt välutvecklade, Således raka motsatsen till anhängarna av ”teorin om produktivkrafterna”.¹³

I Stormklockans artikel tycks man också mena att Trotskij skulle vara motståndare till att påbörja uppbyggandet av socialismen i Sovjetunionen efter revolutionen. Inte heller detta är sant. Det var ju vänsteroppositionen som efter Lenins död inom SUKP var de ivrigaste anhängarna av en snabb utveckling av produktivkrafterna efter ett socialistiskt mönster, och det var Trotskij som först förde fram tanken på femårsplaner (vilka Stalin först avvisade med motiveringen att man inte fick gå för snabbt i byggandet av socialism.)

¹² Lenin: Samlade skrifter (1928 års ryska upplaga) XXV sid 474 Lenin: Samlade skrifter (1950 års ryska upplaga) XXVIII, s 132.

¹³ Trotskij: [Resultat och framtidsutsikter](#) (1905)

Däremot avvisade Trotskij med bestämdhet angreppen på den leninistiska teorin att socialismens seger var omöjlig i ett land. I artikeln om produktivkrafterna uppvisar inte VUF någon leninism.

Om Trotskij som antikommunist

VUF passar i artikeln om övergångskraven på att göra ett hätskt utfall mot Trotskij, som man hävdar ”på alla sätt sökte motarbeta” Sovjetunionens socialistiska uppbyggnad, och som ”med ett kort uppehåll för den tid då han solidariserade sig med oktoberrevolutionen alltid har bekämpats av komminister”. (Stkl s 13, ingressen, och 14, bildtexten)

Det är i och för sej samt att Trotskij före 1917 i exempelvis frågan om partiet, hävdade en från Lenin avvikande (och i huvudsak felaktig) uppfattning, men dessa motsättningar upphörde 1917. Således var det Lenin som enträget bad Trotskij ansluta sej till bolsjevikerna, till vars centralkommitté Trotskij för övrigt blev vald innan han blev partimedlem.

Det kan också vara på sin plats att visa vad som egentligen stod i Lenins ”testamente” som ju VUF drar en lans för i sin attack mot KFML. Där säger Lenin, i ett försök att karakterisera ledarna för de två tendenser som fanns inom SUKP, Stalin och Trotskij, att Stalin är hänsynslös, att han omedelbart bör avsättas från sin post som generalsekreterare och att Stalin inte förmådde ”använda sin makt med tillräcklig varsamhet”. Lenin förutsåg alltså faran för byråkratins seger under Stalin. Trotskij, däremot ansåg han vara ”i besittning av icke blott en utmärkt duglighet – personligen är han alldeles bestämt den dugligaste mannen i nuvarande centralkommittén utan även av ett omfattande självmedvetande och ett överskattande av myndigheternas reglerande av ekonomin.”¹⁴ Över huvud taget råder ingen tvekan om hos vilken person Lenin sökte stöd under de besvärliga strider som skakade Sovjetunionen under Lenins sista år – i nationalitetsfrågan, kampen mot byråkratin osv. Det var Trotskij.

Att säga att kommunister ska bekämpa Trotskij – det är inte leninism.

VUF:s hyllning till Leninismen

Vi har nu sett hur VUF hyllar leninismen genom att ta avstånd från eller förvanska sådana grundläggande leninistiska begrepp som övergångskrav, sovjeter, dubbelvalde, omöjligheten av socialismens seger i ett land osv, osv.

Istället försöker man formulera en strategi, helt skild från leninismen, där inga krav ställs som går utanför det existerande samhällets ramar, där arbetarna inte får bilda några revolutionära organ som strider mot samhällets organisationsformer förut genomförandet av proletariats diktatur och där ingen förståelse finns för en international.

VUF får allt sätta sej ner och fundera på varför Lenins åsikter (och leninismen) i så hög grad skiljer sej från VUF:s. Och då får man väl plocka fram sitt lilla schema som man använder när det är något man inte förstår. (Se Stkl s 14, sp 2). De fyra rimliga förklaringarna blir då:

1. Lenin har kanske blivit lurad av en trotskistisk agent, som hjälpt honom att utforma leninismen.
2. Lenin var kanske själv trotskistisk agent inom SUKP och KI som motarbetade den marxist-leninistiska rörelsen.
3. Lenin hade manne bristfälliga kunskaper i marxismen-leninism
4. Eller Lenin hade kanske för bråttom när han utformade leninismen att det blev fel därför

¹⁴ Lenins ”testamente” finns bl a publicerad i Lenin: *Valda verk i 3 band*, band 3 och i *Valda verk i 10 band*, band 10. Se även M. Lewin, [Lenins sista strid](#).

Ty det icke-leninistiska ligger väl aldrig hos VUF?

Intressant är också att konstatera hur VUF och KFML försöker slå trotskismen ur varandra och sej själva. KFML har tidigare flera gånger anklagat VUF för att vara en trotskistisk täckorganisation och nu slår VUF tillbaks.

Lägg sedan märke till vilka metoder man använder: KFML bygger sina angrepp på Trotskij på källmaterial framställda av en fascist (som tycker att Trotskij är en vederstygglig jude och internationalist) och VUF finner det befogat att förneka leninismen för att göra rent med trotskismen.

Eller går det kanske inte att idag skilja trotskismen från leninismen.

VUF och KFML måste rättfärdiga sin egen, stalinistiska politik. Och för att göra det måste man – och tvekar inte heller försöka slå ihjäl leninismen.

Självfallet kommer man inte att lyckas.

LENINISMEN LEVER – LEVE LENINISMEN

”Vänsteroppositionen”

Källor

Läs *Teser om taktiken, fackföreningsinternationalen och de kommunistiska partiernas struktur och organisationsarbete* och *Kapitalismens dödskamp och IV Internationalen (Övergångsprogrammet)* – båda finns utgivna i *Röda häften*.

Bilagor

Övergångsprogrammet en trotskistisk illusion

Trotskij – med ett kort uppehåll för den tid då han solidariserade sig med Oktoberrevolutionen – och trotskismen har alltid bekämpats av kommunister.

I Sverige har den trotskistiska rörelsen länge varit svag för att inte säga obefintlig. Men genom den franska ”Majrevolten” – i dess kölvatten gjorde en trotskistisk organisation anspråk på ledningen – och ett allmänt socialistiskt uppsving vid universiteten här hemma har marken beretts, för dylika rörelser och tendenser. Den skärpta klasskampen (speciellt gruvarbetarstrejken) har också bidragit till att de trotskistiska illusionerna kan blomstra. Trotskismen är en fara därför den kan leda in kampen för socialismen på avvägar och tränga utanför sin egentliga hemort – småborgerligheten.

I artikeln nedan försöker vi ta upp två grundläggande frågor för trotskismen: idén om övergångsprogram och synen på staten.

I bägge dessa avseenden bedriver trotskismen en kvalificerad illusionspolitik.

I och för sig är VUF:s tidigare historia inte utan inslag av sådan politik. Ett sådant exempel är skriften ”Ditt Jobb Deras Profit”, som – även om den inte var trotskistisk – spred

reformistiska illusioner om staten. Vi kommer att publicera en mer ingående självkritik av "Ditt Jobb ..." i samband med att vi tar upp hela VUF:s historia och utveckling till en självkritisk granskning på vår kongress i midsommar.

VUF:s ståndpunkter ifråga om staten och andra grundläggande frågor kommer till uttryck i – förutom STORMKLOCKAN – skriften "Kamp Mot Klassamarbetspolitiken"

I två följdartiklar tar vi upp KFml:s otillfredsställande sätt att behandla trotskismen och några brister i KFml:s handlingsprogram, som även de kan sprida felaktiga idéer om statens roll och natur.

På "4 Internationalens" kongress 1938 antogs det s.k. Övergångsprogrammet. Detta utgör en grundläggande beståndsdel i 4:e internationalens linje. Det bör som sådant studeras av alla leninistiska organisationer, så att vi klart kan dra upp skiljelinjerna mellan oss och dessa s.k. marxistiska grupperingar.

Vad är ett övergångsprogram?

"Den klassiska socialdemokratin, som utvecklade sin aktivitet under den progressiva kapitalismens epok delade sitt program i två av varandra oberoende delar: minimalprogrammet, som begränsade sig till reformer inom det borgerliga systemets ramar: och maximalprogrammet, som i en obestämd framtid lovade att ersätta kapitalismen med socialismen. Mellan minimalprogram och maximalprogram fanns ingen förbindelse. Socialdemokratin hade inget behov av en sådan förbindelse, ty om socialismen talar den endast vid högtidliga tillfällen." (Övergångsprogrammet /ÖP/ s.11)

Enligt Trotskij hade den klassiska socialdemokratin en felaktig syn på lösandet av problemet med maximala och minimala krav. Därför skulle det vara Trotskijs och 4:e internationalens uppgift att utveckla marxismen-leninismen på denna punkt. Lösningen på problemet tänkte man sig att de s.k. ÖVERGÅNGSKRAVEN skulle utgöra.

Omöjliga kompromisser

Övergångskrav skulle då vara sådana krav som ligger emellan de minimala (eller fackliga eller ekonomiska) och maximala (socialismen). De sägs innebära en "dialektisk" lösning. Som ett exempel på dessa dialektiska krav kan man t.ex. se kravet på arbetarkontroll över fabrikena. Ett övergångsprogram består av en serie sådana krav.

Programmet, omsatt i handling skulle sedan leda till socialism.

Lägg nu märke till på vilket sätt ordet dialektisk används. Det betyder här något som ligger mittemellan – en kompromiss helt enkelt. Denna "dialektiska" lösning kommer vi att ta upp i samband med att vi diskuterar de krav som Trotskij ställde upp i sitt övergångsprogram.

Konservativt krav

DEN RÖRLIGA LÖNESKALAN. Denna paroll används av fjärde internationalen om ett av sina övergångskrav. Det innebär att arbetarna skall kräva löner som stiger i takt med prisstegringarna, d.v.s. göra lönerna indexreglerade.

"Vare sig inflation eller stabilisering kan tjäna som paroller åt proletariatet, ty dessa är de två ändarna på samma käpp. Prisstegringarna, som i och med det annalkande kriget kommer att anta än mer ohämmade former, kan endast bekämpas under parollen RÖRLIG LÖNESKALA. Detta innebär att kollektiva avtal skall säkra en automatisk ökning av löner i förhållande till prisstegringen på konsumtionsvaror."(ÖP)

Självklart vänder vi oss inte emot tanken på att försvara arbetarna mot prisstegringarna. Men Trotskijs paroll innehåller ett allvarligt fel. De tar inte med i beräkningen det faktum att arbetarnas produktivitet ständigt stiger.

Om kravet på rörlig löneskala uppnås, betyder det att arbetarnas reallöner förblir konstanta. Givetvis är det att föredra framför reallönesänkningar. Men ett kommunistiskt partis uppgift – och för den delen också en facklig rörelse – är inte bara kämpa för konstant lön utan för **REALLÖNESTEGRINGAR**.

Det är nämligen så att arbetarnas produktivitet ökar i samband med att maskinerna förbättras. Det betyder att även om reallönerna hålls konstanta, kan kapitalisten öka sin profit. Kapitalisten kan också öka denna genom att driva upp arbetstakten t.ex. genom olika ackordssystem. Även i det fallet ökar graden av utsugning, även om den rörliga löneskalan har genomförts. Kravet blir därför konservativt även ur rent facklig synpunkt. Det faller helt inom det kapitalistiska systemets ramar. Så har också skett i en del industrier i Belgien. (Jämför de s.k. löneglidningarna)

Detta konservativa krav presenteras alltså som ett krav vilket skulle leda till socialism!

En grundläggande felaktighet

Det är lätt att förstå hur ett krav som det om den rörliga löneskalan kan komma att framföras som ett revolutionärt krav om man är bekant med Trotskijs syn på produktivkrafterna i väst. Trotskij framförde denna teori vid samma tid som övergångsprogrammet skrevs.

Enligt denna teori hade produktiv-krafterna i det kapitalistiska samhället vid 1930-talets slut nått högsta möjliga grad av utveckling.

Ingen produktionsökning kunde inträffa i väst utan en radikal förändring i produktionsförhållandena – d.v.s. utan en revolution.

Då kapitalisten inte hade någon möjlighet att höja produktionsnivån, kunde han bara öka sina profiter genom att höja priserna eller genom att öka arbetsintensiteten.

Om lönerna steg med priserna skulle arbetarna inte lida – därutöver skulle detta förhållande fördjupa den allvarliga kris som kapitalismen befann sig i.

Det är tillräckligt att säga att detta inte inträffade.

Maktdualism – en fråga om staten

En av trotskismens käpphästar är maktdualismen. Den uppkommer genom att man bildar s.k. fabrikskommittéer, vilka till sitt väsen är fientligt inställda till kapitalistklassens intressen. Trotskij skriver:

”Strejker med fabriksockupationer, en av dessa initiativs senaste manifestationer, överskrider den normala kapitalistiska regimens gränser. Oberoende av de strejkandes krav riktar företagsockupationen ett slag mot den kapitalistiska äganderätten. Varje strejk med ockupation ställer i praktiken frågan om vem som är herre över fabriken. Kapitalisten eller arbetarna”.

”Om ockupationen ställer denna fråga tillfälligt, så ger fabrikskommittén ett organiserat uttryck åt samma fråga. Vald av alla arbetare och tjänstemän i företaget skapar fabrikskommittén omedelbart en motvikt mot administrationens vilja.”

”Från den stund då fabrikskommittén framträder etableras i själva verket MAKTDUALISM (Trotskijs kursiv). Till själva sitt väsen är denna av övergångskaraktär, ty den innefattar två oförenliga regimer: den kapitalistiska och den proletära. Fabrikskommittéernas grundläggande betydelse ligger just däri att de inleder en förrevolutionär – om inte direkt revolutionär övergångsperiod mellan den borgerliga och den proletära regimen...”

Frågan måste här bli: Vad kommer den borgerliga staten att göra när dessa ”fabrikskommittéer” för fram sitt med kapitalisternas intressen ”oförenliga” program?

För att besvara denna fråga kommer man med nödvändighet in på vad staten är och vilka som kontrollerar den.

Staten – i den härskande klassens tjänst

Det har funnits samhällen, som redde sig utan statsapparat, som inte hade en aning om stat eller statsmakt.

På ett visst stadium av den ekonomiska utvecklingen delades arbetet och andra sociala uppgifter upp på olika grupper av individer i samhället. Denna uppdelning (som kan jämföras med dagens industrirationaliseringar) medförde en större effektivitet, som i sin tur möjliggjorde en ökad produktion.

Den grupp som skaffade sig kontrollen över den ökade produktionen, fick ett allt större ekonomiskt inflytande. Så småningom skildes denna grupp från samhället i övrigt och kunde genom sitt ekonomiska inflytande förfoga över hela den ökade produktionen enligt sina syften. – Samhället splittrades i klasser med oförenliga intressen.

Då splittringen mellan de olika klasserna hotade att omkullkasta den rådande ”ordningen”, utvecklade den härskande klassen offentlig makt – staten. Dess främsta uppgift var att ingripa i de konflikter som uppstod mellan klasserna.

Den ekonomiskt dominerande klassen ställde villkoren för dessa ingripanden.

Det grundläggande draget för staten och dess olika organ är att den till sitt förfogande har en våldsapparat – militär och polis – som den i sista hand använder för att skydda den härskande klassens intressen.

All makt växer ur en gevärspipa

Om man förstår statens roll i ett klassamhälle kan svaret på frågan – vad kommer den borgerliga staten att göra? – bara bli ett:

Staten kommer med all säkerhet att attackera denna företeelse medelst sina förtryckande organ. Om inte en attack sker beror det rätt och slätt på att fabrikskommittéernas program är av sådan karaktär att det är FÖRENLIGT med de kapitalistiska produktionsförhållandena. Något annat alternativ gives icke.

Talade då inte Lenin om maktdualism?

Trotskister försöker ofta använda sig av citat från honom för att förbättra sina argument.

Dubbelmakten i Ryssland 1917 – säregna förhållanden

Helt sant. Men Lenin talade om maktdualism, eller dubbelmakt i samband med ett specifikt läge i sovjeterna i Ryssland före oktober 1917. Han framhävde att denna dubbelmakt var mycket säregen och han betonade att huvuduppgiften var att krossa den borgerliga staten och upprätta proletariets diktatur. Det var först EFTER upprättandet av proletariets diktatur som övergångskrav kunde genomföras.

Men för Trotskij är ARBETARMAKTEN en FÖLJD av att övergångskraven genomförs. Med andra ord skapar enligt Trotskij, övergångskraven arbetarmakt medan för Lenin proletariets diktatur är förutsättningen för arbetarmakt.

Vad var det som var speciellt för Ryssland när Lenin talade om dubbelmakt?

I februari 1917 tog borgarklassen makten i Ryssland. På grund av dess svaghet uppstod en annan stark gruppering, nämligen sovjeterna. Sovjeterna var en organisation, som rekryterades från det arbetande folket.

Dubbelmakten bestod i det faktum att medan armén var i revolt befann sig beväpnade arbetare och bönder organiserade i sovjeterna.

Olyckligtvis hade dock motståndare till proletariets diktatur det starkaste inflytandet i sovjeterna. Detta gjorde att den borgerliga staten efter julidemonstrationerna kunde avvärja sovjeterna. Omedelbart herefter drog bolsjevikerna tillbaka sin paroll ”All makt åt sovjeterna”.

Varför?

Därför att den parollen skapade felaktiga föreställningar i en situation då sovjeterna var obeväpnade.

Men varför attackerade inte den borgerliga staten sovjeterna tidigare?

Därför att – som Lenin uttryckte det i april 1917 i Pravda – sovjeterna hade.

”...genom direkt överenskommelse med den borgerliga provisoriska regeringen och genom en rad faktiska eftergifter UPPGETT sina positioner åt borgarna”.

Denna situation var därför en speciell kompromiss-situation som bara kunde vara temporärt vilket den också gjorde.

Trotskisterna har inte förstått statens klasskaraktär

Hela Trotskij's övergångsprogram uppvisar en total oförståelse för statens klasskaraktär. Var och ett av övergångskraven visar denna svaghet.

Efter talet om fabrikskommittéer går Trotskij över till att tala om ”arbetarkontroll över industrin och upphävandet av affärshemligheten”.

Trotskij säger:

”Upphävandet av affärshemligheten är det första steget mot en verklig kontroll av industrin. Arbetarna har inte mindre rätt än kapitalisterna att känna till företaget, trustens, industrins, hela

den nationella ekonomins hemligheter. Bankerna, den tunga industrin och transportväsendet bör i första hand, centraliserade, ställas under observation.” (ÖP sid 18)

Vi argumenterar inte emot påståendet att arbetarna har rätt att veta vad som händer i industrin. Men hur kan en ”marxist” kräva att kapitalisterna skall avslöja sig? Vad betyder ordet ”rätt” om det inte åtföljs av möjligheter att utöva denna rätt? I den här betydelsen uttrycker ordet bara en MORALISK VÄRDERING.

Trotskyj tar oss tillbaka till söndagsskolan.

Nödvändigt att krossa staten

Krav som detta – upphävandet av affärshemligheten – tenderar att ge en falsk bild av det kapitalistiska samhället. Det misslyckas med att klargöra att borgerlig demokrati är DEMOKRATI FÖR BORGARKLASSEN och diktatur över arbetarklassen.

Kapitalisterna har full rörelsefrihet och organisationsfrihet, det betyder i sin tur att det är först när arbetarklassen har uppnått den proletära demokratin – som är DEMOKRATI FÖR PROLETARIATET och en DIKTATUR ÖVER KAPITALISTERNA – som den kan ha rörelsefrihet. Detta är endast möjligt efter att gamla staten har krossats och ersatts med en proletär.

När Trotskyj talar om väpnat våld är det bara i en defensiv mening (arbetarnas självförsvarsgrupper på fabrikena, ÖP sid 23). Han tar inte upp det väpnade våldet i samband med statens krossande och upprättandet av proletariatets diktatur.

Trotskyj kräver att kapitalisterna ska krossa sig själva

Trotskyj avslöjar sig vidare när han polemiserar mot reformisterna. I verkligheten står han för en med ”radikal” reformism, men fortfarande en reformism.

Mot reformisternas paroll: Skatt på rustningsprofiterna, ställer vi parollen: KONFISKERING AV RUSTNINGSPROFITERNA och EXPROPRIATION AV FÖRETAG SOM SPEKULERAR I KRIG. Där krigsindustrin, som i Frankrike, är ”nationaliserad” bevarar parollen om arbetarkontroll sitt fulla värde: Proletariatet har lika litet förtroende för den borgerliga staten som för den enskilde borgaren

Inte en man, inte ett öre åt den borgerliga regeringen!

Inte ett rustningsprogram, men ett program för allmännyttiga arbeten!

Arbetsorganisationernas fullständiga oberoende från militärens och polisens kontroll!

En gång för alla måste vi rycka folkens öde ur händerna på den glupska obarmhärtiga imperialistiska klicken som intrigerar bakom folkens rygg. I enlighet med detta kräver vi:

– Totalt avskaffande av den diplomatiska sekretessen, alla fördrag och överenskommelser ska vara tillgängliga för varje arbetare och bonde;

– Militär träning och beväpning av arbetare och bönder under arbetar- och bondekommittéernas direkta kontroll;

– Skapandet av militärskolor för utbildning av officerare ur arbetarleden, direkt av arbetarnas egna organisationer;

– Ersättning av den stående armén med en folkmilis, organisatoriskt förenade med fabriker, gruvor, farmer, osv.” (ÖP sid 29-30)

Vi har tidigare visat i samband med parollen ”upphävandet av affärshemligheten” att Trotskyj kräver att kapitalisterna skall avslöja sig själva. Nu kräver han att kapitalisterna skall störtas sig själva. Det är den verkliga innebörden i parollen ”militär träning och beväpning av arbetare och bönder under ARBETAR- och BONDEKOMMITTÉERNAS DIREKTA KONTROLL.”

Kraven förutsätter intressegemenskap

Och vad innebär en paroll som: Arbetarorganisationernas fullständiga oberoende av militärens och polisens kontroll?

Att den kapitalistiska staten använder soldater som rekryterats från arbetarklassen för att förtrycka arbetarna är en sak, sådana soldater kan inte kvarhållas i armén om de är klassmedvetna.

Att kräva att staten ska bygga en arbetararmé under kontroll av arbetarorganisationer är dock detsamma som att be kapitalistklassen att ge upp sin makt.

Vad Trotskij kräver kan vara möjligt om arbetarorganisationerna har en huvudsakligen borgerlig ståndpunkt, d.v.s. om arbetarklassen har gemensamma intressen med borgarklassen – om arbetarorganisationerna inte är arbetarnas organisationer.

Från en kommunistisk ståndpunkt är kravet meningslöst.

Det kommunistiska partiet

Det som kanske slår en mest när man läser ÖP är att ingenting nämns om behovet av ett parti, om partets roll för den revolutionära klassen osv. Sett från denna synvinkel blir allt tal om övergångar kontrarevolutionärt. Allt tomt prat om att skapa fabrikskommittéer utan att beröra partiet och dess roll är att stödja borgarklassen.

Av alla organisationer som proletariatet skapar, är det kommunistiska partiet den organisation som bäst uttrycker och kämpar för klassens intressen. Arbetarna kan inte krossa kapitalismen endast med hjälp av fackföreningar – och detta gäller oberoende om fackföreningarna kallas fabrikskommittéer eller inte. När det gäller Övergångsprogrammet är tystnaden om partiet mycket avslöjande. Partiet nämns endast i förbigående (i ett program!).

En sentida variant – nyvänstertänkandet

Trotskij har fått många efterföljare!

Den s.k. ”nya” vänstern lanserade på sin tid en variant av Trotskijs syn på vägen till socialismen.

Till skillnad mot Trotskij tvingas dock den ”nya” vänstern öppet erkänna att dess uppfattning är skild från leninismens i och med att de uttryckligen tar avstånd från den leninistiska teorin om staten.

Detta är dock ingen nyhet utan bara en fortsättning av den syn på staten som anarkisterna hävdade mot Marx och reformisterna mot Lenin.

Trotskij och 4:e Internationalen hävdar däremot, att de är de verkliga bärarna av leninismen, trots att de har uppfattningar som är direkt motsatta leninismen.

Strukturreformer – ”antikapitalistiska maktcentra”

En av den ”nya” vänsterns idésprutor är Andre Gorz. Hans ståndpunkt är intressant därför att det ur hans bok – Arbetarrörelsen i överflödets samhälle – tydligt framgår hur hans och 4:e Internationalens uppfattningar sammanfaller, d.v.s. en högerkurs om än i vänsterfraser.

Vi kan för övrigt välja vilken revisionist som helst och komma ungefär till samma resultat.

Vi citerar Gorz:

De (de antikapitalistiska reformerna) är inte en funktion av vad som KAN vara utan av vad som bör vara. Och därigenom blir möjligheten att genomföra dem beroende av politiska och ekonomiska förändringar. Dessa förändringar kan ske plötsligt eller gradvis, men de förutsätter under alla förhållanden en modifikation av de rådande politiska kraftförhållandena i samhället. De förutsätter att arbetarna skaffar sig maktbefogenheter som kan försätta det kapitalistiska systemet i gungning. De förutsätter strukturreformer. (Arbetarrörelsen i överflödets samhälle. Tema 1965 s. 14-15).

Vad är en strukturreform? Gorz svarar :

Med strukturreform menar jag inte en reform som nationaliserar det bestående systemet samtidigt som den existerande maktfördelningen bibehålles. Det är alltså inte en fråga om att överlåta åt den kapitalistiska staten att ändra systemet.

Med strukturreform menar jag i stället en reform som genomförs eller kontrolleras av de som kräver den. Vare sig strukturreformer avser jordbruket, universitetet, tomtmarken, administrationen, ekonomin etc. innebär den alltid skapandet av nya *DEMOKRATISKA MAKTCENTRA*. (vår kurs.)

I företagen, skolorna, de kommunala organen etc. medför en strukturreform alltid en decentralisering av beslutanderätten, en inskränkning av statens eller kapitalets makt och en utvidgning av folkets befogenheter. Med andra ord: en seger för demokratin över profitens diktatur. Ingen nationalisering är i sig en strukturreform." (Ibid s. 15)

Sådana reformer kan enligt Gorz uppnås gradvis eller bit för bit. Detta betyder att upprättandet av "demokratiska maktcentra" inom det kapitalistiska systemet är möjligt innan den kapitalistiska staten krossats.

Nu blir återigen frågan: Vad gör staten när nya "maktcentra" utvecklas inom samhället?

Gorz strukturreformer betyder alltså upprättandet av "demokratiska maktcentra".

Det är uppenbart att om innehållet i sådana reformer är antikapitalistiska som Gorz uttrycker det – kommer staten att komma till kapitalisternas hjälp och krossa de nya maktcentra. Av detta följer att ett "antikapitalistiskt program" bara kan förverkligas efter att den borgerliga statsapparaten totalt har krossats och en ny statsapparat upprättats. Syftet med denna nya stat kan inte vara annat än att tjäna som redskap för att förtrycka kapitalisterna.

Allt tal om strukturreformer blir inget annat än ett försök att vika av från arbetarklassens uppgift – att krossa den borgerliga staten och upprätta sitt eget herravälde, proletariats diktatur.

Gorz säger nej till revolution ja till evolution

Det är intressant att lägga märke till hur Gorz förkastar idén om revolutionen.

"är en sådan strategi (gradvisa strukturreformer) ett steg tillbaka därför att den avstår från att erövra makten genast och i ett steg installera socialismen? Det skulle den vara om det revolutionära maktövertagandet vore möjligt eller om planerna på ett sådant skapade ett mobiliseringstillstånd bland massorna" (Gorz s. 18)

Lägg märke till det billiga tricket!

De som opponerar sig mot Gorz framställs som människor som ”vill installera socialism i ett steg”.

Vad Gorz inte låtsas om är att det krävs vissa förutsättningar för att kunna införa socialism: Den borgerliga statsapparatusens krossande och upprättandet av proletariatets diktatur – arbetarklassens herravälde.

Trotsky och Gorz – samma andas barn

I likhet med Trotsky försöker Gorz förklara sin version av övergångskrav med att de har ett pedagogiskt värde. Men vad är värdet med en pedagogik, som sprider livsfarliga illusioner om att kapitalistklassen bit för bit lämnar över makten. Ett exempel på denna pedagogik:

”De (strukturereformerna) är också nödvändiga för att väcka löntagarnas medvetande. Genom strävan efter dessa autonoma befogenheter (maktcentra) blir socialismen inte ett abstrakt fenomen i en avlägsen framtid utan en närliggande verklighet som kan nå genom kamp i nuet. Det är alltså fråga om en gradvis erövring av makten (Gorz s. 17)

Gorz och Trotskijns ståndpunkter är två sidor av samma sak.

Trotsky har sitt övergångsprogram.

Gorz har sina rullande strukture reformer – som till och med Aftonbladets chefredaktör Gunnar Fredriksson kan applådera.

Har KFml förstått trotskismen?

Frågan om staten är viktig. Den måste behandlas på ett sätt som möjliggör för den kommunistiska rörelsens sympatisörer att förstå frågans väsentliga innehåll.

Trotskyismen förfalskar kommunismen. Dess felaktiga föreställning om staten måste bekämpas noggrant och omsorgsfullt.

Trotskyismens tankefel, tvetydiga språk och bedrägliga slutledningar är ofta förledande för dem som inte har ingående kunskaper i den vetenskapliga socialismens teori.

I stället för att angripa trotskismen på ett marxist-leninistiskt sätt återger *Gnistan* ett fascistiskt angrepp mot Trotsky (se vidstående artikel). [Stormklockans artikel, *Gnistan*-artikeln, samt ett svar på denna skrivet av Kenth-Åke Andersson finns på marxistarkiv.se, se [Kfml:s omvälvning av historien](#), MF anm]

Det är helt oförståeligt. Varför detta angrepp som trotskisterna utan vidare kan ta lättköpta poänger på? När allt kommer omkring finns det i KFml tränade historiker, som borde klarat av att befria sig från borgerliga historieskrivares metoder.

KFml:s illusionsparoller

När man ser på några av de paroller KFml ställt, börjar man emellertid förstå orsaken till deras otillfredsställande behandling av trotskismen. I KFml:s handlingsprogram och i *Gnistan* finns nämligen paroller som skapar illusioner om statens klasskaraktär. De paroller vi tänker på är:

”Skärp beskattningen av kapitalisterna! ”

”Stoppa kapitalexporten! ”

”Stoppa kapitalisternas organiserade import av utländsk arbetskraft! ”

Dessa paroller hör enbart hemma i ett samhälle där – arbetarklassen kontrollerar staten – under proletariats diktatur.

Trotskisternas ÖVERGÅNGSPAROLLER är dock ställda i tron att kampen kring dessa skulle leda till en övergångsfas till socialism, medan KFmls HANDLINGSPAROLLER däremot enbart är ställda på grundval av omedvetenhet om vilka intressekrav en borgerlig statsapparat kan tillgodose.

Däremot måste vi ständigt mobilisera det arbetande folket i kamp mot t.ex. kapitalexporten och invandrapolitikens följder för folket.

SAMTIDIGT som vi genom agitation och propaganda medvetandegör massorna om de yttersta orsakerna till missförhållandena – de kapitalistiska produktionsförhållandena – vilken roll den borgerliga statsapparaten spelar – SAMT hur arbetarklassen och med den förbundna grupper för alltid kan avskaffa utsugningen och dess följder.

Vi kritiserar inte för att visa oss ”duktiga”

Kan man här anklaga oss för pedanteri?

”VUF-ledningen är så pedantisk när den kritiserar KFML”, har man sagt oss.

På detta måste vi svara, att man måste gå ytterst omsorgsfullt tillväga för att undvika att sprida illusioner kring frågan om staten. Sådana illusioner kan utnyttjas av socialismens förvanskare i olika skepnader, för att vilseleda arbetarklassen.

Vi tar upp detta som ett kamratligt råd.

Det räcker inte att säga som KFml-organet *Marxistiskt Forums* redaktionssekreterare Kurt Wickman:

”KFml måste ställa revolutionära paroller, inte bara ekonomiska.”

Även om Kurt Wickman aldrig läst Trotskij, är det ett Trotskijcit. För just så säger Trotskij när han försvarar sina övergångsparoller.

KFml:s medlemmar bör kräva av sin ledning att trotskismen studeras i organisationen. Trotskismen är farlig.

Vi får aldrig underskatta fienden taktiskt.

”Kommunister måste alltid vara beredda att kämpa för sanningen, därför att sanningen ligger i folkets intresse, kommunister måste alltid vara beredda att rätta sina misstag, därför att misstag är emot folkets intressen.” Mao Tse-tung: Citaten sid 237